



BULETIN INFORMATIV

Nr. 16

31 Iulie 2020



EDITORIAL

Fotbal în spațiu - timp

Justin Ștefan, Secretar General LPF

În copilărie am citit o carte science - fiction al cărui titlu conținea aceste elemente fundamentale, la care am făcut referire mai sus și pe care le-am alăturat fotbalului, un sport de o dimensiune aparte, veți fi de acord.

Mi-a căzut apoi în mână volumul lui Lee Smolin, tipărit la Humanitas, "Spațiu, timp, univers", o abordare din perspectiva științifică a unui absolvent de Harvard, azi profesor la Centrul pentru fizica gravitațională și geometrie de la Universitatea din Pennsylvania, Statele Unite.

Sunt ceva ani de atunci, vreo 10, poate mai mulți, dar încă țin minte câteva din teoriile lui Smolin, iar ceea ce se întâmplă în fotbalul din lume, incluzându-l pe al nostru, în aceste săptămâni, luni deja, de când pandemia declanșată de noul coronavirus a pus stăpânire pe această lume, pare a fi una dintre ele.

E vorba de brusca dispariție a gravitației însăși, citiți, vă rog, a fanilor din tribune, în jurul cărora, de peste un secol și jumătate tot acest fenomen se poziționează și care atrage, el, fenomenul F, pasiuni, iubiri, blesteme și bani.

Apoi, de lipsa acută de timp, în efortul uriaș de a duce mai departe fotbalul nostru cel de toate zilele rămase. Iar timp nu prea mai e, deși doar atât ne lipsește în Liga 1 pentru a încheia ceea ce am început încă acum mai bine de un an, record neegalat și nedorit.

Forțe care au în propriile date relativitatea opțiunilor, planete tutelare oricând gata să distrugă orice efort de reconciliere, un univers în continuă expansiune, însă cu puține șanse date celor care nu au vrut să înghețe, ci au vrut să țină aproape nu doar fotbalul, dar și oamenii, chiar cu regulile de distanțare ori separare cunoscute. De fapt, am făcut recent dovada, în spațiul nostru, timp mai este. Să jucăm ceea ce a rămas de jucat, să respectăm legile fizicii, adică ale jocului, și ale relativității impuse de neprevăzut dar, mai ales, să continuăm.

Uneori, zicea cineva într-un film, nu trebuie să începi nimic nou, e de ajuns să continui.

De un secol și jumătate, în acest Univers imposibil de cuprins, care e fotbalul, a continua să lupți e totul.

Victoria vine, în cele din urmă. În acest spațiu. Dar poate în alt timp.

E o geometrie și asta!

INTERVIU

Interviu cu Ioan Andone,
președinte FC Voluntarirealizat de **Radu Opreșan**

Cartea de vizită a lui Ioan Andone este o pagină importantă în istoria sportului românesc. Fost mare fotbalist în Generația de Aur, a performat și ca antrenor, fiind între puținii tehncieni care a câștigat eventul cu două cluburi diferite, Dinamo București și CFR Cluj.

1 Cum trebuie să reacționeze cluburile pentru menține viu interesul publicului în situațiile de criză?

Trebuie să oferim o comunicare excepțională, mai mult decât în perioada normală cu suporterii, care vor să obțină mai multe informații despre ceea ce nu pot vedea. Pentru asta le-am cerut jucătorilor să-i sprijine pe cei din presă, deținători de drepturi tv, dar și pe ceilalți, pentru a acoperi fenomenul într-un mod profesionist și onest.

2 Cum vedeți echipa dumneavoastră la fel acest final neobișnuit de competiție?

Atât noi, cât și celelalte competitoare ne-am confruntat cu un fenomen pe care nu l-am anticipat niciodată în viața noastră! Cu toții facem eforturi imense să terminăm competiția pe teren, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău în jurul nostru și cred că pentru acest lucru merităm aprecieri cu toții.

3 Aveți una dintre cele mai bine organizate Academii de fotbal din România. Cum ați construit-o și, mai ales, cum îi gestionați activitatea?

Avem 615 copii cu 27 de antrenori! În mare măsură, este meritul autorităților locale, care au fondat această Academie și, în special, al primarului Florin Pandele, care a avut ca motto în crearea ei următorul principiu: să le oferim copiilor un mod de joacă organizat ca alternativă la stradă. Iar faptul că stadionul din Voluntari se numește "Anghel Iordănescu", Sala de sport polivalentă "Gabriela Szabo", iar Academia "Mircea Rădulescu", arată respectul pentru numele

marilor personalități din sport atât a primarului, cât și a echipei manageriale a acestuia.

4 FC Voluntari termină cu capul sus acest final de play-off, după ce mulți specialiști credeau că este în pericol de retrogradare. Este o echipă în creștere și de aceea vă întrebăm ce planuri și-a propus pentru următorul sezon?

În condițiile actuale, generate de pandemia COVID-19, este foarte greu să facem previziuni și cred că nimeni nu își poate face planuri pentru sezonul viitorul. Obiectivul nostru este să păstrăm lângă noi cât mai mulți dintre jucătorii cu care închidem actualul lot.





SPONSOR



CRONICĂ

Studiu în albastru

realizat de **Marius Mitran**

Am avut întotdeauna credința că Progresul e o echipă senină, de ținut cu ea, bleu-albastră, ca situația și cerul de deasupra noastră. Ca oltean refugiat în sentimente bucureștene, Progresul anilor '70, atunci când am descoperit echipa, îmi inducea o simpatie bizară: era o parte a orașului de care te puteai atașa. Progresul nu făcea rău, nu avea terenuri minate, ca-n Giulești, nu era Steaua, evident și mai ales nu era Dinamo, adică Miliția.

Ce era însă Progresul? Progresul, zicea tata, oarecum superficial, era echipa „frizerilor”. O ironie, desigur, însă benignă. Ironie totuși. Adică o echipă mică, nu erau ca ăilalți, ăia cu armata, cu Secu', iar Rapidulețu' era istoria fotbalului, diminutivată și abordabilă. Din perspectiva Craiovei, pe care o aveam noi, Progresul era o libertate. Progresul nu fura, n-avea pile, nu îți lua jucătorii, nu te bruia cu galeria, cu organele, cu trecutul și, deseori, nici cu prezentul. Era o echipă cu care puteai spera, puteai juca, ceea ce era mult pe atunci.

Mai târziu, făcând liceul la Lazăr, adică în cartierul ei, m-am bucurat să știu că era și echipa scriitorilor (Marin Preda, locatar al Cotrocenilor, o simpatiza), a multor actori, a cântăreților. A celor neînregimentați, unii prizonieri nu doar ai unui cartier select, ci și ai unui trecut misterios.

Cine era Progresul deci, echipă căreia Partidul Comunist îi lipise, cu cratima de rigoare, și titulatura de Vulcan, uzina care-i fusese repartizată să o suporte? La început, povestea sună așa. E vorba de un studiu în albastru, ca un cer senin de aprilie. Pe 4.4.1944 (atenție



pasionaților de numerologie), când aviația Statelor Unite pune la pământ o mare parte a Bucureștilor, în special nordul, scăpând de bateriile antiaeriene de la Otopeni (una dintre ele instalată în curte la mamaie și condusă de niște ofițeri din Wehrmacht care-i ofereau maică-mii

ciocolata din rația lor, mama avea 8 ani) și aruncându-se asupra câmpurilor cu petrol ale Ploieștiului, ei bine, în acea zi, doi funcționari ai BNR, Pop și Pătrașcu, fac un gest. De teamă ca nu cumva arhiva BNR și tiparnița de bani să fie distruse de bombardamente, Traian Pătrașcu și Nicolae Pop iau inițiativa și mută totul la Govora și Rășinari, în munți. Tot ei, împreună cu o mână de tipografi, de Ziua Regelui, în 10 mai 1944, înființează BNR București, o echipă de fotbal într-un moment în care țara era în flăcări, cu frontul de Est prăbușit și cu sovieticii aproape de granițe. Și totuși, fotbal.

Până în 1948 ăsta-i numele – BNR. După aceea, pe timp de pace și de comunism, taică-meu îi zicea Progresul Finanțe-Bănci, deci pentru el notorietatea echipei venea din anii '54-'57, când echipa avea acest nume. Eu o știu de Progresul – Vulcan, așa cum i s-a zis din '77 până în '88.

În fine, Progresul e echipa unei singure iubiri, a unei singure culori, în degrade și a unui singur trofeu: Cupa României din 1960. Atunci, în iulie, Dej se pregătea de al 3-lea Congres al PMR, țara îl aștepta pe Hrușciiov, secretarul general al PCUS ca invitat special. De aceea, Dinamo Obor – Progresul, prima finală interbucureșteană din 1941, când fusese un Rapid – Unirea Tricolor 4-3, cu Barátky între marcatori, se anunța în umbra Congresului III. Așa că,

anunțată inițial pe „23 August”, finala se va juca pe Republicii, stadionul cel mare fiind păstrat pentru manifestările politice.

În 1958, Progresul pierduse prima finală din istorie, 0-1 cu Știința Timișoara, deși cu 10 zile înainte, în campionat, fusese un incredibil Progresul – Știința 7-0. În '59 mai prinsese o semifinală, 1-2 cu Baia Mare, în '60, în fine, trofeul. A fost un 2-0 cu Oborul lui Titi Teașcă, goluri Oaidă și Soare. Tot cu Mândru în poartă, cu Karikaș, Mafteuță, Smărăndescu, dar fără Ozon, omul cu 4 finale pierdute...

Meciul, cu 25.000 de oameni în tribune, a fost palid și lumea a început să plece cu mult înainte de sfârșit. Ziarul „Sportul popular” a luat însă foc: „Echipele n-au corespuns din punct de vedere al educației cetățenești și moralei, cât și al disciplinei sportive. La terminarea jocului, fotbaliștii păreau plicitisiți, lăsau impresia că festivitatea de decernare nu-i interesa câtuși de puțin. S-a ajuns până acolo încât fotografii le-au făcut semn să se alinieze, dar ei au continuat să stea cu mâinile

în șold sau sub maiouri. La predarea Cupei, jucătorii Progresului, crezându-se spirituali, și-au permis, disprețuind publicul, să facă fel de fel de exhibiții, având o atitudine de destrăbălare bulevardistă.”

De fapt, băieții erau ruși, în acea zi de 3 iulie 1960, la ora 17 și 45, când a început jocul, cerul ardea. Canicula făcea ca aerul să pară, în ziua singurului trofeu din istoria echipei, ca în orele aceluia 4 aprilie 1944, când aviația Statelor Unite...

Apoi retrogradări și promovări, apoi revoluția și schimbarea numelui în „Național”. Apoi alte finale pierdute, poveștile cu „Los Platanos”, trompetiștii din peluză și sfârșitul clinic, în 2008. Azi, echipa care i-a dat pe Dudu Georgescu, Beldeanu ori pe Bulancea, cel care a întors spatele regimului și unui penalty, cu 80.000 de martori, pe „23 August”, agonizează în liga a 4-a. După bombardament.





CLEVERMEDIA

NETWORK



LOOKSPORT



LOOKSPORT 2



LOOKSPORT 3



LOOKPLUS



AGROTV



PROFi↑.ro



LOOKMEDICA